

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗ Ενότητα 4-5 στ.39-68

Κείμενο	Μεταγραφή στη νέα ελληνική
ΙΣΜΗΝΗ Εἰ δὲ τάδε ἐν τούτοις (ἐστὶ) τὶ ἐγὼ προσθείμην ἂν πλέον, ὦ ταλαῖφρον, λύουσα εἴτε ἄπουσα; ΑΝΤΙΓΟΝΗ Σκόπει εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσῃ (έμοί). ΙΣΜΗΝΗ Ποῖόν τι κινδύνευμα (λέγεις); Ποῖ γνώμης ποτ' εἶ; ΑΝΤΙΓΟΝΗ (Σκόπει) εἰ κουφιεῖς τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε χερὶ. ΙΣΜΗΝΗ Ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφε, ἀπόρρητον (ὄν) πόλει; ΑΝΤΙΓΟΝΗ Τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν ἀδελφόν (νοῶ θάπτειν), ἦν σὺ μὴ θέλῃς. οὐ γὰρ δὴ ἀλώσομαι προδοῦσα. ΙΣΜΗΝΗ Ὡ σχετλία, (νοεῖς θάπτειν σφε) Κρέοντος ἀντειρηκότος; ΑΝΤΙΓΟΝΗ Ἄλλ' οὐδὲν μέτα (=μέτεστι) αὐτῷ εἶργειν με τῶν ἐμῶν. ΙΣΜΗΝΗ Οἷμοι· φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, ὥς ἀπεχθὴς δυσκλεῆς τε ἀπώλετο πατήρ νῶν, ἀράξας αὐτὸς διπλᾶς ὄψεις αὐτουργῷ χερὶ πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων· ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος, λωβᾶται βίον πλεκταῖσιν ἀρτάναισι· τρίτον δε δύο ἀδελφῷ αὐτοκτονοῦντε τῷ ταλαιπῶρῳ κατὰ μίαν ἡμέραν κατειργάσαντο κοινὸν μόρον ἐπαλλήλοιν χεροῖν. Νῦν δ' αὖ σκόπει ὅσῳ κάκιστα ὀλούμεθα νῶ λελειμμένα μόνα δὴ εἰ παρέξιμεν ψῆφον ἢ κράτη τυράννων βίᾳ νόμου. Ἀλλὰ χρὴ ἐννοεῖν τοῦτο μὲν ὅτι ἔφυμεν γυναῖκες, ὥς οὐ μαχομένα πρὸς ἄνδρας· ἔπειτα (χρὴ ἐννοεῖν) οὕνεκα ἀρχόμεσθα ἐκ κρεισσόνων ἀκούειν καὶ ταῦτα κάτ' ἀλγίονα τῶνδε. Ἐγὼ μὲν οὖν πείσομαι τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς ἴσχειν ξύγγνοιανὼς βιάζομαι τάδε. τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.	ΙΣΜΗΝΗ Αν ὅμως ἐτσι ἔχουν τα πράγματα, τὶ ὄφελος θα μπορούσα ἐγὼ νὰ φέρω, δύστυχη, ὅ,τι καὶ ἀν κάνω; ΑΝΤΙΓΟΝΗ Σκέψου ἀν θὰ με βοηθήσεις καὶ θὰ συνεργαστεῖς μαζί μου. ΙΣΜΗΝΗ Για ποῖα επικίνδυνη πράξη μιλάς; Τὶ τάχα ἔχεις στο μυαλό σου; ΑΝΤΙΓΟΝΗ Σκέψου ἀν θὰ σηκώσεις τὸ νεκρὸ μαζί μ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ χέρι μου. ΙΣΜΗΝΗ Αλήθεια, σκέφτεσαι νὰ θάψεις αὐτόν, ἀν καὶ ἀπαγορεύεται ρητὰ στους πολῖτες; ΑΝΤΙΓΟΝΗ Τὸν δικό μου, βέβαια, καὶ τὸν δικό σου ἀδερφὸ (ἔχω στο νοῦ μου νὰ θάψω), ἀν ἐσύ δε θέλεις. Γιατί δε θὰ κατηγορηθῶ ὅτι τὸν προδῶσα. ΙΣΜΗΝΗ Παράτολμη (δύστυχη), σκέφτεσαι νὰ τὸν θάψεις, ἐνῶ τὸ ἔχει ἀπαγορεύσει ὁ Κρέων; ΑΝΤΙΓΟΝΗ Ἀλλὰ αὐτὸς δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα νὰ με ἐμποδίσει νὰ θάψω τοὺς δικούς μου. ΙΣΜΗΝΗ Αλίμονο σκέψου, ἀδερφή μου, πόσο μισητὸς καὶ ντροπιασμένος μὰς χάθηκε ὁ πατέρας μας, ἀφοῦ χτύπησε δυνατὰ ὁ ἴδιος τὰ δύο τοῦ μάτια με τὸ ἴδιο τοῦ το χέρι για τὰ αμαρτήματα ποὺ μόνος τοῦ ἔφερε στο φῶς· ἔπειτα ἡ μητέρα καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ, διπλὸ ὄνομα, πεθαίνει ντροπιασμένη με πλεκτὴ θηλιά· τρίτο (κακό), τὰ δυο ἀδέρφια μας ποὺ ἀλληλοσκοτώθηκαν οἱ δυστυχισμένοι σε μὴ μὲρα βρήκαν ἀμοιβαῖο θάνατο με χέρια ποὺ σήκωσαν ὁ ἓνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου. Καὶ τώρα πάλι σκέψου πόσο ἀτιμωτικά θὰ χαθούμε ἐμεῖς οἱ δυο ποὺ ἔχουμε μείνει ὀλομόναχες, ἀν παραβούμε τὴν ἀπόφαση ἢ τὴ βασιλικὴ ἐξουσία παραβιάζοντας τὸ νόμο. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σκεφτεῖς τὸ ἐξῆς, ὅτι δηλαδὴ γεννηθήκαμε γυναῖκες, καὶ δὲν μπορούμε νὰ τὰ βάζουμε με ἄντρες. Ἐπειτα (πρέπει νὰ σκεφτεῖς) ὅτι κυβερνιόμαστε ἀπὸ ἰσχυρότερους, ὥστε νὰ υπακούμε καὶ σ' αὐτὰ καὶ σε ἀκόμη πιο οδυνηρὰ ἀπὸ αὐτὰ. Εγὼ λοιπὸν θὰ υπακούσω στους ἀρχόντες παρακαλῶντας αὐτοὺς ποὺ εἶναι στὸν κάτω κόσμον νὰ με συγχωρήσουν, γιατί κάνω αὐτὰ χωρὶς τὴ θέλησή μου· γιατί τὸ νὰ κάνει κανεὶς πράγματα ἀνώτερα ἀπὸ τὶς δυνάμεις τοῦ εἶναι ἐντελῶς ἀνόητο.